בסוד שיח

איחם – תקוות הדור הצעיר

רשות סמוכות לאחר שסיימתי לקרוא את מאמרו ב"ה צופר" של ראש ישיבת "המודר במתרחקות", הרב יובל שרלו שליט"א, בו הוא ביקר בעמוד השבועה את נאום הכוכבת של אחד מבמרכז המסחר"ל, שלפחתי אליו ושיבתי את תוכן מאמרו. כמותו אני סבור, כי המסחר"ל, בדימויה, היא מדינת מדי, בעוד שכמשלבה דתית-ציונית עליה לתת את הדעת על מגמות והמבנה, אולי יותר מכל מסלבה אחרת. "יתכן האיחם בשאמו במרכז ותייחס גם לשאלות חברה, רווחה וכלכלה, אלא שלא זאת היתה הה" תרשמות של קהל המאזינים. אמר"כך היו הציפותים שלו עם אחר מראשי המסר"ל, עם סממנים של עסקנות שאינה הולמת ראש מסלבה, האל אלה נחלוחה הושש כי איחם מבקש להשתלם על המערכה הפוליטית הקואלמית של המר" מר"ל בתנועת הבכירה לראשות המסלבה.

הזיה הקסע של הדוברמאות הציפה נגד שר הביטחון, בנימין בראל"יד, וכמובן הראיון לציתון "הארץ".

אלא שלאחר בחינת כל מהלכיו עד היום, אפשר לומר על איחם כי הוא מכיר בשגיאות, מביר בשגיאות שנעשו ולומר תוך כדי תנועה.

הדשימה אותי במיוחד עמידתו האיתנה מול כל אותם קבוצות וחוגים, שרצו לראות את המסר"ל מוצץ למטר לה. איחם לא נבהל מהם ועמד בתוקף על חשיבות ממשלת האחדות הלאומית. הוא גם התמיד בהתחייבותו להמשיך בתקציב המדינה שעבר במרכז הביקורת של מסלבת הע" בודה והשכמל ולא נגרר למהלכים פופוליסטיים.

אבל יותר מכל ונעבדר כי הדור הצעיר, הבו בדרך כלל למסר"ל, נמשך אחריו ומאזין לו בקשב רב. וזה הזאה בו דשות תורנית, ישרה וחיובית. ימין שפוי. אכן, התאגדרה מביבו חבורת צעירים לא קטנה הציפה להודים לעמדיקה של המסר"ל הם חרש והזה ודשה. ולכן, שבייחר על"ידי יר"ר הדור הצעיר במסר"ל, חיים פלק, עמדי בצמתים בה" תנדבות מול צעירי הישוב הלאומי בגוש עציון ובבואה.

קשריו עם פלם והעזרה הציתי מצעירים, ובהמלם אפשר לזקף לזכותו את הצלחת המסר"ל מול "אקמה" גם במערכה של "אקמה".

שישה מנרסים כאשר הכוכבת היא בפתק אחד ומול עימות כה חריף בין מצעיג לשרון – זהו הישג חשוב למ" מר"ל ואי-אפשר לפחד את איחם ממנו.

אנשי עסקים שכאו בעציני עבודה למשרד התשואות, ממסחרים על איחם שבחים רבים, ובמיוחד הם מתפעלים מהמחויבות שכה קלם את המיתר הרב שלי מרכיבי המשרד הזה.

הזהיה זו משת המהרה, שלא תשכח, אם ייעשה שנה נ" סיון להדיח אותו מראשות המסלבה או לפגע במעמדו. את הרצים והלו שמעתי גם מאנשים שאמרו לי כי הבכירי מסר"ל "לשרות איחם". הביבור החד-לאומי, בעיקרו, הוא ביבור מליבי שאינו אהב הדשות וחברים את נוקי הדשה יצוק רשאל ל"ל) ומה גם שקים סיכוי סוב, שבעידים רבים יבשרשו למסר"ל בזכותו של איחם.

איחם לומר בדרך הקשה את מדבבותו של הביבור הד" תי-לאומי, את הזרים הרבים המתרים המתרבדבים בקר" בו, ויש לזכיה כי אחדות פנימית, בעדרת השמבות מגמתיות לציתונות איש נגד רעהו, תאפשר למסר"ל להי" מדיא גבוה יותר.

המבבע "פנים אל פנים" אולי ריכז וכבראה יפשיך לרכז בימן סלומיאנסקי, שכמבמרנו נפקד עד כה כ-43 אלף בתי אב, והוא מעשה כביר, ומוך שקיימה כוונה לחמד שיך בו לאורך כל אורבי השנים והקרובות. השכח הובע את שלו האין והוא מפחיק בחקיקה בכבמת, ובביחון והוא יש לה" שקיע את מירב המאמצים. למסר"ל בפחרת מציינת. הגיע הזמן להביקע יותר שרים.

ישכר וזבולון

הקהילה החמידית בירושלים סרם נרבעה מהמרגיה החמה: הבקבה אים חסר הזה, הם מעלה בחמרה, בפחרת הב" עבודת ה', מרחישבים ראשונה בשלכות חטידות סרבזנו. בא" חרונה לא חש בחמר. הוא שחל בלבו אך כחחיבו לא שבו אליו. לפני כשבועים והוא בבן 49 השיב נשפחו לבוראו. לוד סיד הזה היה הסכם, בחיכוכו של אחד האברכים הזרועים ב" ירושלים, "ישישכר וזבולון". יהודי הגר באח"ב חימן שלוש שעות ליפוד תורה של אחת חטיד, ושני הבברים מילאו אחד התנאים כרת וכיין. באחלה שניה שנפטר חטיד בירושלים, החלק לבית שלמי "וזבולון" באח"ב. שעות אחרות לאחד שנפטן חטיד, הגיע אחנו של "וזבולון" מאח"ב ורק כאן בבית והלוית "שמנר", בניו של "וזבולון" לפחרי, ממדשות האבל, כי "וישישכר" המחלק בו זמנית עם אביהם. גם אחנו התנאים כרת וכיין. באחלה שניה שנפטר חטיד בירושלים, המחלק לבית שלמי "וזבולון" באח"ב. שעות אחרות לאחד שנפטן חטיד, הגיע אחנו של "וזבולון" מאח"ב ורק כאן בבית והלוית "שמנר", בניו של "וזבולון" לפחרי, ממדשות האבל, כי "וישישכר" המחלק בו זמנית עם אביהם. גם אחנו

מחוץ ישקדמות מסלבתי

בחוב שין מסלבות בממרע אחדותי ושקדמי תיה "אחר גם אחר בא, כי המרשים בשוב לשמלות, לשמלתים ומחכת לבוך, ורקים בחר רחם עך שר אבידה לבקי בבברות. הבכל שמלים בשקטי יחר של מחשים לאחר בחם, כי הם בחם. הבל מברשים מחר לבמחר.

לא להתנחל

כחובת פ. לבינר

"ישכון ישכנו "שבעה" על אבינו וב"ב, ונחקלנו בשי לרשה מבנים שבן נראני לחגיע עליהם, והיה שבן הממם חלק בן הביבור ארצנו מדע אליהם.

המבב הראשון שאליו אני מחבוחנת והא הבעה לבית האבלים בשעות הנבעיים, שבהם הם אמדים לשעד את סעדתם הציקרית ביחם, ואלי אף לשש קבעה מוחלחן הבבר בדרך כלל. במבב הנתון אין האבלים פרשים לעב" מם לאבל בטחמות המבחמים, כך שלציחים חלק מהם מגע מכך עד שיב לא רק שלהם רחה עליהם בשל הענן הבבר על הנפשי, אלא שגם מבחינה נופנית נגרם מכל נר" מה, בחינה "על הראשונים אנו מפשרים לעבה מנסף עליהם". ומהצדדים אל שעות הערב המאוחרות – בשל הלחץ המובר בשעות הערב, מגיעים האבלים לארחה רק במביבות אחת עשרה בלילה. די שפרם אחר – שכל מחנהו לשבה – מגיע בשעה מאוחרת כדי לדחות את המעדה.

יש לדעת, שהארחה הפרנסתית בבחחה חשובה מאד לאבלים, שכן במסגרחה הם יכולים לשחף את חלחם בבמה שעבר עליהם באחו היום.

והמידה השלישית מציחות למספר מפחמים ביחר של אנשים המגיעים לפני האבלים, בהמשך אף "מנר" לחים" שם המבלים ביניהם שיחות עיניות על נושאים מנחנים המנחים בחחו של שלם, בעד אנשים נחפים מנסים לשלם את דרכם לעבר האבלים, אך ללא הצלה. וק בצמה מה יפשה אפלנו כשעה הרבה).

כפי שאמרתי בראש הבריי, כל מחנהו של המנחמים היא לחחנק, אלא שחלקם אינו מחיע לכל הנ"ל – הפרי יחן אל לבך.

עד אובדן החושים

"היא שיחתי" 25 סרכים הוא שמו של ספר המרכז "עברות הר בבמה במחרות ובמיחים בחלי הדשות על שקידת והעדה המצ" חר". הייחי מחלק אחנו חינם לחלמידי ישיבות קמנות חיכוניות. משחם לא יחמנו עד היכן יכול לחניע אדם כשהוא מחמבר לליעה חורה.

הנה כמה סיפורים:

רבי יצחק יוסף ולבערבג, זצ"ל, חחנו של הג"ר רבי מאיר דן שלו" מקי בעל "כלי חמדה", מחבר כבמרו "דן ידין" פיפמשקב חרצ"נו את והיאור המרגיע בלולה:

"ביום רביעי בדשת ויקרא באחי לחדישה ומבאחי את מ"ח וצ"ל ב"זקאלאר" שבשאמו של הדומה סלובייצ'ים, וכשראה אחיי קראני אל מיטחו, ואמר לי בנו הלשוף "אמר לי מה שחידשת בד"ת ביחים אלה", ואמרחי לו. ולא היה נשמא ונחנו עמי רק שמע מה אני אמר" חי. והר ב"זקאלאר" עד יום שש בבוקר, כי הדומה לא רצה שישאר עד – מפני שחפיץ"ה לעשות לו ה"זחיבור" שביעמו מפני נדול חו" לשמו, ומפני מהירות הילוך המחלה משעה לשעה. ביום ו' מפנר לשבת נפל בחלשות ופלפול, אך ע"י "אמבשיקעס" (מ"ביקנו) חת" לשבת נפל בחלשות ופלפול, אך ע"י "אמבשיקעס" (מ"ביקנו) חת" חילה לשעים רחב. אז ראינו כי יפי ספרים, ובליל שב"ק בשעה שחיים אחרי חצות היה קרא אחי למיטחו, ואמר לי שאעיין "בה" מרת ישראל" פלאבת מכה בספרש, וב"כלי חמדה" פ' חצ"ע וב"קנ" מרם אחרון שם, וב"כלי חמדה" פרשת ניצבים, ואני עיינתי שם ומצאתי שכרבר מעניין שאמרחי לו ביום רביעי. ובאמר ליום א' ב"כ דיבר עמי אם עיינתי בכלל המקשות הנ"ל, ואמר ליום ג' עלתה נש" מחו המחרה השמימה.

שקוע בספר כשלוש שעות

על הגר"ב אליהו לאפיאן זצ"ל מספר:

כזה עיונו היה עד להפליא. לעתים הוי צריכים ללכת לקרוא לו בביתה מבית המדרש, כי התרבו בליטודו היה שוכח מהכל. ופעם אחת עלה על סולם שעמד ע"י אחד הספרים, והביא ספר ושתוח והי" תחיל לעיין בו. ושמך כך על הסולם שקע בספר כשלוש שעות רצי" פות.

פעם אחת בתענית ציבור ישב ללמוד בסלית ובתפילין ולא הרים את ראשו מהספר במשך כשלוש שעות. פעם אחרת עמר ליד הבב" מה רכזן על הגמרא כמעט שעות רצופות, ולא הרגיש כלל ברעש שסמביבו עד שהאלו להתפלל מנחה.

פעם נכנסתי בתענית ציבור לישיבת חברון להפילת המנחה ב" תענית ציבור מתפללים בישיבה מנחה סמבון, והראיתי עימר עם נמרא בידו ומעיין, ופניו מאירות מאד. שאלתי בהתפעלות את אחד מהמקורבים, האמר לי שהוא עמר כך עם הנמרא על ידיו עד סיום תפילת שחרית.

לא שמעתי ולא הרגשתי כלל

אביא כאן מה שסיפר לי איש מהימן על הג"ר משה סאקאלאפ" סקי זצ"ל מחבר ספר אבני משה.

כי סרם פרוץ המלחמה העולמית הזאת היה אז בבר רמ"ם בישי" בה עתרת חבר בעיר בריסק שהיתה אז בבית-המדרש "משבר", והיה לו בביתו חדר מיוחד ומוסבר בעדו, כדי שלא ישריעוהו ממשנתו, והיה ישב ולומד שם בהתמדה רבה ובעזמה. ופעם אירע שהיה צריך לו איש אחד אדות ענין הברחי והפק בדלת החדר המוסבר שישתמש לו ולא פתח הילה, ונם לא שמע דבר, וכן היה הפי שעה. ויהמבע האנשים וייראו וישמרו בבי ביתו, כי שמא נתעלף. וירבש וישברו את הדלת וימצאהו חהה והא ישב ומעיין בעניין עמוק, ובכשישרו לו כל זאת חמה ואמר לא שמעתי ולא הרגשתי כלל. וכן, כשהיה חלוי לומר השיעור בישיבה היו כל ועשיו ומחשבותיו בעניין שעליו מדבב השיעור, עד שהיבה פעמים הלך ונתקל בעצים ולא היה מרגיש מדב עיניו בהודה. ולא לחנם העיד עליו אחד מגדולי זמננו, עד" כמל לעיין ולחשוב בדבר אחד לעיד ס"ו שעות. ומי יוכל לחאר גודל מה והדושו בחורה.

הכה במקלו

עובדה הזה בישיבת מיר, שהיו קבועת בחדרים לומדים בשעת ליל בחיכל הישיבה, ושחאים בשעה שניה לאחר חצות לילה, נשמ" עד מוקץ לבחלי הישיבה קולות משונים, עולים ויורדים (כדוח סעיה משברת סלעים), והחחילו לשחר שמא גייסו שחריים הם ויב" נסו לביהכ"ד לעשות בהם שפטים. הקשל הולך חזק מאד, ובהול הקול כמו חבטות עזות מהקבות ובאות לביהכ"ד, ויהדרו הבחורים מאד ורבקשו מסחור מי חחת הספסל ומי בחוך הארון או על הערב סבא. הנה הלילה נפחחת בסערה זאו רוחות. את הב"ד היים סחרב-ינסקי (שפואלביץ) זצ"ל נבנס צוקף בקול איזה קשיא על הר" שב"א שעמד עליה, ומבה במקלו בחוקף, מחוך התפשטות הזעזים מעמק המחשבה. ויצאו איש ממקומו משחאים עד הינן עמלות התורה מגעת.